

BÁNFAI Zsolt

Tejutakon

A találkozás, mint egy villanykapcsoló.
Mert a nyárfa-végen gyullad a szeptember –

lugasok közt rózsa, rozsdapor lapul.
Kő csak kövön marad, így hiszi az ember.

Rég volt, persze, mikor még árvalány voltál,
száraz csutkák héját fontad a hajadba.

Gyulladt, roppant a rét talpad nyomán –
rőt lovad árnya enyhet legelt rajta.

De mit eddig léptél, persze most sem elég –
fehér tested kőbe öntik, így nézel a Napra.

Forró szögek a folyosón. Villanyt oltasz.
Magányod plakátolod a tejutakba.

Kegyelem

Ha felkeresem a tájat,
elvakít a meszelt ég –
hómezőben taposóaknák.
Jégvirág, kéklő tankok.

A fehér lepedőn valamilyen
pipacsmező nyílik épp –
vánkosomban az álom, benne
boldogra sírt arcok.

A másik világról

Érkezésünk kezdetektől való.
Vagy a madaraktól, fáktól talán –
születésed óta hajnal formált
infravörös terepasztalán.

Apánk egy más színvilágból jön,
havas lepedőként hull a szívre.
Hajszálai között rejtett tél ül –
vágott felhőkből szítál tekintete.

Szólítalak téged, ki hattyúk közt is
oly árva – így gyászolva magát.
Izzik a balkon talpa alatt annak,
ki kedvesévé fogadja a halált.

Jó volna, ha aranyágon csüngene
még féregmentes, szabad alma –
egyedül vagy, míg a világodat
fortyogó gőzcsikód forgatja.

Magzatvíz hömpölyög a parton.
Láthatárra olvad az utolsó sziget.
Új évszak jön. Új vizekben új halál –
ha feltámadsz, találkozom veled.

VADÁSZ János

Álmok

a költőé

napsütötte csöndes délután faluszél
nagyzarvú szürkemarhacsorda hatalmas
ritka szavú ballag hazafelé – *s óvón kikerül*
egy porban ücsörgő álm-játékba merült
isteni gyermeket – *Kormos Istvánt*

a rendezőé

székelyhíd besötétített gyerekszoba
szieszta-idő a fehér falból hangtalan előlép
egy tisztaszemű szelíd vörös-fekete oroszlán
– *s komótosan befalja a lét álm-indulatát*
újrateremtő fiút – *Szabó Ódzsát*

az enyém

kodály-köröndi bérkaszárnya visszhangos gang
körfolyosó *se puszi se pá se nyalom a szád?* kérdi s kacag
dús karjai közé kap szeretón babusgat terülj-asztalka elé
ültet megetet megitat – *s én örökkön örökké ölelem*
angyali nagynéném – *Tetetét*

a géniuszé

szeme fénye törött már bölcs pillantása
áthatol mégis múlt korokon *s eléri jövőnket*
hiába fekszik halódón tudja mindenkét
– *ifjú szívekben élő fényt gyújt gondolata:*
kövesd álmod urát – *Ady Endrét*